

† Μητροπολίτου Καλαβρύτων κ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΨΥΧΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Μεταξύ των άλλων υπάρχει εις παράγωγον και συντελεστής εις τὰ κοινωνικά ήθη ιδιαιτερούσης όλωσ και εξαιρετικής σπουδαιότητος και σημασίας. **Είναι ο δημοσιογράφος.** Άλλοτε δέν είχε τήν σημασίαν και σπουδαιότητα, ήν έχει από τινων έτων. Άνεκλήρουσαν αυτόν πρό τινος χρόνου ως υπερέχουσαν πάσαν δύναμιν και μεγαλειότητα έν τη οικουμένη. **Και είνε τοιαύτη μεγαλειότης ή δημοσιογραφία, ο τύπος, ο δημοσιογράφος.** (Όποία και ή πόση δύναμις αληθώς! Μάταιον όλωσ θά είναι να κρίνωμεν ήμεις τόν σημερινόν δημοσιογράφον και να εκφράσωμεν γνώμην περί τής ελάθης ή τής ωφέλειας, τήν όποίαν προσενεί εις τόν λαόν. Τοιαύτη κρίσις απαιτεί ειδικήν πραγματείαν, ήτις διά γεγονότων πραγματικών είναι ανάγκη να υποδειχθή συμβαίνουσα ελάθη και διαπαράδειγματων ζωντανών ή δυναμένη να συμβαίνη ωφέλεια.

Θά περιορισθώμεν εις τās τής ωφέλειας υποδείξεις και έν τούτων έκαστος δύναται να κρίνη περί τής συμβαινούσης ελάθης. Άλλά και αν υποτελή, ότι θά ήθέλωμεν να παραστήσωμεν και τὸ τής ελάθης μέρος, ίνα οὕτω συστήσωμεν προσοχήν πρός κατάπανσιν τοῦ κακοῦ, δέν θά ήδυνάμεθα να αποφανθώμεν μετά περισσοτέρου κύρους από δημοσιογράφον ήσκημένον εις τήν αντίληψιν και κρίσιν των συμβαινόντων έν ταις κοινωνίαις των ανθρώπων. Αντιγραφή δέν χρειάζεται. Πάντες οι δημοσιογράφοι "Ελληνες δύναται να ίδωσι τήν εικόνα του "Ελληνικοῦ τύπου" εις τὸ κακόν αὐτῆς μέρος εις τὸ π" άριθ. 3,303 φύλλον τῆς 17ης "Απριλίου 1926 τῆς φερύσης τὸν τίτλον «Ελεύθερος Τύπος» εφημερίδος. Είναι μακρὰ ή κρίσις. Η δρομύτης αὐτῆς εκπλήξιν έμποιει διά τὸ ανεπιεικὲς τὸ όποιον παρουσιάζει. «Κάποιος κάποτε (γράφει ὁ άρθρογράφος), έπρεπε να είχε τήν τόλμην να κατονομάση ένα των σοβαρωτέρων συντελεστών τῆς καταπληκτικῆς προσόδου τῆς έγκληματικότητος, ένα ασύδοτον, ένα ατιμώρητον συνένοχον κάθε εγγλήματος: τὸν Τύπον, τὸν καθ' ὅλην τὴν ὄψιν....." **Εχομεν καταντήσει ένα είδος.....** (έντρέπομαι και φρίττω να γράψω τὰ επίθετα)...» Καί ὅμως, λέγομεν ήμεις, ὁ «Τύπος» ὁ δημοσιογραφικός, ὅπως είναι σήμερα ανεπτυγμένος εις διορατικότητα και κρίσιν, είναι μία δύναμις εις τήν όποίαν και Ἐκκλησία και Πολιτεία δύναται να αποβλέψωσιν ως εις ένα σπουδαίον και σημαντικώτατον παράγοντα και συντελεστήν πρός τήν μόρφωσιν του ήθικοῦ χαρακτήρος του λαοῦ πασῶν των κοινωνικῶν τάξεων, ἀνδρῶν και γυναικῶν έγγραμμάτων, και άγραμμάτων των εις τās πόλεις οικούντων και των εις τὰ ὄρη και τās έρήμους διαθιόντων. Ὁ Ιερεύς, ὁ «Δεσπότης» (Άρχιερεύς), ὁ διδάσκαλος δέν έχουσι τήσιν σημασίαν και δέν διεγείρουσιν τήν προσοχήν ὅσον ή «εφημερίδα». Παντός είδους άνθρωποι του λαοῦ βιοπαλαισταί και χειρώναντες, εργάται και εργάτιδες, άχθοφόροι και καρραγωγεῖς πάντος επαγγέλματος και αξιώματος άνθρωποι, ως επιούσιον άρτον τῆς ψυχῆς των έχουσι τήν εφημερίδα. (άκολουθεί)

Υπό του αιδ. Καθηγητοῦ κ. Ι. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ Δ. Θ.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ Η ΕΛΕΥΣΙΣ
ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΥΤΡΩΤΟΥ

Έάν αναλογισθῆ τις τήν σκληράν στιγμήν, ήτις έλαβε χώραν έν τῷ κήφῳ τῆς Έδεμ και τὰ έπακόλουθα ταύτης, αληθῶς θά φοβιάσῃ! Ἡ γιγαντιαία πάλη μεταξὺ του Δαιμόνος και των πρωτοπλάστων υπέρ τῆς επικρατήσεως τῆς αρχῆς του έτέρου των αντιπάλων, άπετέλει, τῆ αληθεία τὸ γλυκὺ ή πικρὸν μέλλον τῆς αὔριον. Διά τουτο ή άγωνία των θεωμένων δικαίως θά έκορυφούτο και τὸ ένδιαφέρον ολόθερμον θά έδεικνύετο. Ὁ εις των αντιπάλων παρέταξε πλήθος μαχητικῶν δυνάμεων. Έξήρθη εις ύψος ευτυχίας, παρουσίασε τὰ πάντα ρόδινα, ύψωσε τὸν πέπλον, ὅστις εκάλυπτε τās ήδονὰς του κόσμου, υπερεξείθεισε τās απολαύσεις, τās έξωγράφισε με τὸν καλλιτεχνικώτερον και ευρυθμώτερον χρωστήρα, τās ένένδυσσε με τās άραχνοῦφάντους άμφιέσεις, τās έρανε με μύρα και γενικῶς τās κατέστησεν άναποσπάτως συνδεδεμένας με τήν ανθρώπινην ευδαιμονίαν. Ὁ δ' έτερος έπεχείρησε να υπερνικήσῃ τās λεγεῶνας του έχθρου του, ήγωνίσθη με τās πνευματικὰς δυνάμεις τῆς **ελευθερίας και τῆς διανοίας** άλλ' ὅμως υπετάχθη, συνεφιλιώθη μετ' αὐτοῦ και τέλος έδέχθη τὸ μῆλον τῆς "Εριδος ως φίλημα προδοσίας και άπάτης!

Και τότε, ιδού, ὁ πυρφόρος άγγελος έξασκῶν καθήκοντα υπερασπιστοῦ των δικαιωμάτων του Θεοῦ, εκδιώκει αὐτοὺς εκ τῆς πραγματικῆς ευτυχίας και τούς ὀδηγεῖ εκει, ὅπου είνε παρατεταγμέναί αι κοσμικαί ήδοναί και αι ελεύθεροι απολαύσεις. Υπό τὸ ψιμμύθιον ὅμως τούτων ευρίσκει ή έλαφρά Εὔα και ὁ δυστυχῆς Ἄδὰμ τήν άμαρτίαν, τήν φαυλότητα, τήν άκολασίαν, τὸν δόλον, τήν άπάτην, τὸ ψεύδος, τὸ σκότος, τήν δυσοσίαν. Πνίγονται μετὰ των απογόνων των εις τήν άμαρτωλήν κνίσσαν των παθῶν' πλέουσιν εις τὸ πέλαγος τῆς άνηθικότητος και τῆς διαφθορᾶς και ζητοῦσι σανίδα σωτηρίας' στρέφουσι δακρύβρεκτα τὰ βλέμματά των πρός τὸ θεῖον έλεος' ύψώνουσιν ίκέτιδας παλάμας, διά μέσου των γενεῶν, πρός τήν θείαν ευσπλαγχνίαν και δέν αποκάμνουσι προσμένοντες τήν χεῖρα τῆς βοηθείας.

Τί ὅμως θά εξέλιέωνε τήν προσβληθεῖσαν δικαιοσύνην του Θεοῦ; και τίς θά είχε τὸ σθένος και τήν δύναμιν να μεσιτεύσῃ διά τήν πά-